UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

H ante J

urn:nbn:de:hbz:466:1-97861

Visual Library

menſas cõſumimus inq̄t aſpiraturq̄ magis vſu cũ ⁊ Feſ. a grɇco ai trahere videaẗ q̄ vox doloris ẽ. vñ ⁊ ęgritudinẽ de ductã eẽ tradit. Eu vò grɇca dictio q̄ multoꝝ nouẽ cõpoſitio nẽ init aſpirationẽ non hꝫ vt Euſebius Euſtachiꝰ Eugeniꝰ

Heuoe. interiectio metuentis. Ouid. heuoe bacche ſonat.

Heterocraneas vocant morbum capitis cum caput in ęqualiter dolet tumetq̄: ⁊ inter pilos rotunda ⁊ humida vlcuſcul la ſurgunt ⁊ pus mali odoris.

Hexaclinum vocatur ſtibadium hoc eſt cęnatio ſex conuiuas capiens. Mar. Et teſtudineum menſus quater exaclinon. Ingemuit atrio non ſatis eſſe ſeruo.

Hexameron. pe. cor. apud nos ſex dieꝝ. Cõponiẗ eni ab εξ ſex ⁊ ημερων. dieꝝ vbi interponitur a cauſa euphonię.

Hexametrum. pe. cor. ſex pedum. μετρον enim menſura.

Hexagonũ. pe. p. ſex anguloꝝ. Amb. lib. hexa. Quis architectus eas docuit hexagona illa cellaꝝ indiſcreta laterũ ęqualitate componere. απο του εξ και γωνια συντιθεται.

Hexaplum: vel hexapla. orum. exemplaria ab εξ ſex ⁊ πλοίς plica. Hiero. in prologo libri. Ioſue. vt pro grɇcorum haxaplis editionem noſtram habeant.

Hiarbas iouis filius ex garamante nympha fuit getullorũ rex: quem Uirg. ſcribit in connubiũ petiſſe Didonem.

Hiato. as. frequentatiuum verbi hio. as. ſignificat ſępe aperior ſcindorue. Plau. Si qua forte concio eſt: vbi eũ hiatare non dum in mentẽ venit. Laberius paſſiuo vſus eſt: hiatantur fores inquit pro eo quod eſt hiatant. i. patent.

Hiatus. us. apertio. Claud. de rap. quod conata nefas: aut cuius cõſcia culpę. Exul ad manes herebi detrudor hiatus. Eſt autem trium ſyllabarum ab hia factum.

Hibiſcus. hęrba nõ diſſimilis malue vt inq̄t Theophraſtus folio maiori q̄ malue: piloſiorique caule. vſus eiꝰ ad rupta ⁊ tuſſes. Ply. ſcribit hibiſcũ a paſtinaca diſtare: dãnatũ ĩ cibis ſꝫ medicinę vtile. Uirg. Accipit p iunci ſiue viminis genere.

Hic ⁊ iſte ſic differũt: q: hic circa pſonã loquentẽ: iſte circa pſonã audientẽ: ac ſi a pma pſona ad ſcdã haberet oro: vt huic amico meo cũ tuo iſto familiari magna eſt ↄtẽtio. Eodẽ mõ cũ tu ĩ pñtia ſis Florẽtię ego vò Bononię q̄ rectiſſime diceẗ ſi ad te ita ſcripſero. Maturiorẽ ſane futurũ ſuſpicor tuũ in hanc vrbẽ aduẽtũ q̄ in iſtã meũ. Eadẽ quoq̄ rõ eſt eoꝝ aduerbioꝝ q̄ localia noĩata ab hiſdẽ p noĩbus formanẗ: vt hic noui habemus nihil. Qd ſi quid iſtic nobis acciderit ſcire cupio. Et regis hiſpanorũ oratores q̄ diebus ſuperioribus hac iter habuerũt ad qd tps iſtuc puenerint facito me certiorem Ci. Curioni. Putares ne vnq̄ accidere poſſe vt mihi verba deeſſent: neq̄ ſolũ iſta nr̃a oratoria: ſꝫ hęc etiã leuia noſtratia. Idẽ Ualerio Ibi malis eẽ vbi aliquo numero ſis q̄ iſtic vbi ſolus ſapere videare. Iſtec vò ⁊ iſtãc non pratoꝝ ſed comicorũ ſũt. Ille vò cũ aduerbiis ab eo formatis ſig̃t rem ſeu locũ ab vtroq̄ remotũ. Plau. Quis eſt quẽ videmus veniẽtem pãnoſũ ac ſqualidũ: Ille ne eſt nr̃ ſyrus: Ply. Hęc oĩa ad vos ex illa puincia cõportanẗ. Illinc ſucci: illinc odores: illinc extremo orbe q̄ſitę luxurię opes. Duobus autẽ modis conſtruunẗ demonſtratiue ⁊ relatiue. Terẽ. Uides tu illum thais: Sene. Et qui hoc facit ſane prudens appellandus eſt Et tunc hic eandẽ ſignificationẽ hꝫ quã his. Et in ntõ plĩ numeri ac maſ. ⁊ fę. gñis ſola ſcriptura diſtinguitur. Hi enim ⁊ hę cũ aſpiratiõe ⁊ vna vocali ab eo qd eſt hic ⁊ hęc deſcẽdũt ii vò ⁊ eę cum duabus vocalibus ſine aſpiratiõe fiunt ab iis ea id. Sciendũ quoq̄ eſt q: hic cum pnomen eſt corripitur: vt ſolus hic ĩflexis ſenſus. Et qñq̄ ſumitur pro talis: vt hic pietatis honos. Et hũc ego te euryale aſpicio: Qñ vò aduerbiũ produciẗ: vt hic illius arma. Et mõ pro tunc. Uirg. Hic regina grauẽ gẽmis auroq̄ popoſcit. Ci. Apio. Hic ego multa ſimul cogitaui. Mõ pro tali loco. Plau. hic ne eſſe oportuit q̄ frugi eſſent: hoc eſt in tali loco ⁊ tã ſordido. Accipitur qñq̄ iſte p hic. Cic. Cũ iſto tpe ſtent cum gladiis armati. Et ille pro is: vt apud aplm. Nõ eni qui ſeipſũ cõmendat: ille pbatus eſt. Hic ⁊ is aliò mõ vſurpari ſolent ab auctoribus: vt Alexander paruis copiis frɇtus ſupauit dariũ cũ infinito exercitu: ⁊ id vel hoc in adoleſcentia. Ab hic tam pnoie q̄ aduerbio: fiunt Hicce ⁊ hiccine illud eiuſdẽ ſignificationis cũ hic. Hoc ſemp interrogatiue ponitur: quaſi hicne dicitur et hęcce hocce. Unde apud Ter. Hiſce plĩ numero dicitur pro eo qd eſt hi: cũ ait hiſce arbitrantur: nunc hoc munere ſuam eſſe thaidẽ. Plau. in cap. hiſce aũt inter ſe ↄſixerunt dolum.

Hicce ab hic fit ⁊ idẽ ſig̃t: hiccine poniẗ ĩterrogatiue: q̄ſi hicne.

Hiera. ĩſula inter ſiciliã ⁊ liparim Uulcano ſacra vna ex ęoliis. Fuit ⁊ via ſic dicta: q: ea irent ſacerdotes ad Eleuſinã cererem: hoc noĩe etiam appellata eſt vxor Telephi regis Myſoꝝ quę a Nereo interfecta dr̃ cũ marito ferret opem: qui ab achille vulneratus fuerat. Ea vt fabulę tradunt tãtę pulchritudinis vt etiam helenam ſuperaret. Et hiera apud nos dr̃. Sacra cũ qua dictione fiunt multa cõpoſita: de q̄bus infra.

Hierarchia. penultima producta. latine ſacer principatus. Grɇci ιερα ſacrum dicunt αρχη principatus.

Hiera picra: aduerbiũ dr̃: ſacra amara. Nã πικρος amarũ dr̃. Medicinę gñs qddã ad ſoluẽdũ aluũ. vide ĩ dictiõe picra.

Hierapolis. pe. cor. latine ſacra ciuitas dr̃. Quo noĩe dicta eſt ciuitas Aſię contra Laodiceã vbi aquę calidę ſcaturiebant: q̄ in tophũ ad modũ facile durabanẗ. Et os plutoniũ in paruo quodã montis ſupercilio ita cõmenſuratũ vt hoĩem ſuſcipe poſſet mira pfũditate cui vallũ ppoſitũ erat quadratũ ambitu ſemiiugero nebuloſa ⁊ craſſa caligine plenũ vt vix ſolũ diſcerni poſſet. Exterius tranq̃llo cęlo aer innoxius: aĩal ſi qd ingredereẗ ſtatim moriebaẗ ⁊ tauri ĩtroducti mox cadebãt educebãturq̄ mortui. Strabo ſe paſſeres ĩmiſiſſe ait q̄ ſuito expirauerint. Apud hierapolym aq̃ quędã adeo tingendis lanis idonea fuit vt ex radicibus tincta cũ his decertarent q̄ ex fermiculo purpuraq̄ tingebanẗ: a qua hieropolitę dicũẗ Hieronymus pprĩũ nomen eccleſiaſtici diſertiſſimiq̄ viri cuius opera in prɇtio hñr: ⁊ latine dr̃ ſacra lex ſeu ſacrum nomen. Componiẗ enim ex ιερος ⁊ ονομα. ſed o mutaẗ in. y. Fuit ẽt hoc noĩe phs ex rhodo inſula qui finẽ ſũmi boni poſuit in ĩdolentia: quę grɇce dicitur αναλγησια.

Hieronicas vocamus victores ſacroꝝ certaminũ. Quę ſint ſacra certamina. vide in dictiõe ſacra certamina. Quę aũt fierent in ſacris certaminibus docet Quintil. li. ii. cum ait. Quo paleſtricus ille curſorẽ faciat aut pugilẽ aut luctatorẽ aliudue q̄d ex his quę ſunt ſacrorum certaminum.

Hieroſolyma. ę. ⁊ hieroſolyma. orũ. ⁊ hieroſolymę. arũ. tñ plr vrbs iudeę ſeu paleſtinę q̄ ⁊ hieruſalẽ vocabaẗ: vñ legimus apud Ioannẽ. Facta ſũt Encęnia hieroſolymis. Dñr autẽ hieroſolyma vt ſcribit Egeſippus quę primo ſolyma diceba⁊. Sed cũ rex cananeus cognomento iuſtus q̄ fuit ↄditor ſolymoꝝ tẽplũ addidiſſet inde hieroſolyma nũcupauit. Grɇci eni ιερειον tẽplũ vocãt. Euſebius li. ix. euã. pparatiõis aũt hieroſolyma appellari q̄ſi hiero ſolomonis hoc eſt ędẽ Solomonis a tẽplo qd ſolomon hieroſolymis pulcherrimũ magnificẽtiſſimũq̄ ↄſtruxit. Hĩc hieroſolymita. pe. p. hieroſolymitanus ⁊ hieroſolymus. Hier. li. ii. macha. Et q̄ pmiſerat romanis ſe tributũ reſtituere de captiuitate hieroſolymorũ pdicabat nũc ptectorẽ deũ hẽre iudęos. Sue. in Nero. Spõderũt tñ q̄dã deſtituto ei ornationẽ oriẽtis. nõnulli noĩatim regnũ hieroſolymoꝝ. Hęc ẽt hierlm appellaẗ: q̄ vrbs trinania a Hier. vocaẗ Iebus ſalẽ: hieruſalẽ q̄ ab helio poſtea hadriano de ruinis ⁊ cineribus ciuitatis in heliam ſuſcitata eſt

Hierotheus. nomẽ viri proprĩũ ⁊ interpretaẗ ſacer deus.

Hieroceps. inſula in Cypra prope paphum: qua voce ſignificatur Sacer ortus.

Hieroduli pe. p. ſacroꝝ miniſtri. Iu. Firmicꝰ li. viii. matheſeos ſcribiẗ futuros ędituos aut hierodulos q̄ habuerit heroſcopũ ĩ. xxvi. pte geminoꝝ grɇci νεοκορων vocãt ędituum.

Hierophantę.

Hiero. contra Ioui. hierophantas quoq̄ athenieñſium viq̄ hodie cicutę ſorbitione caſtrari: ⁊ poſtq̄ in pontificatum fuerint electi viros eſſe deſinere.

Hiero. Syracuſanoꝝ tyrãnus in quo pulchritudo corporis ⁊ vires fuerunt admirabiles: de quo multa apud iuſtinũ leguntẗ

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Hierocomon. locus eſt quo leproſi aluntur. hiera enim grece lepra latine ꝛ κωμη villa.

Hierico. ſeu hiericus. ontis. ꝛ hieric⁹. hierici ciuitas magna fuit muralibus ſepta parietibus: que non ferro ꝑuia nec parieti poſſit eſſe penetrabilis. Hiero. ad alga. Et imperabo de hieruſalem deſcendentis hiericum ſamaritanus loquitur.

Hila. inteſtinū tenue ab hira: ſiue ab hilū vt inquit Var. qđ eſt minimum. vñ qñqȝ hile ꝓ ſalſis īteſtinis: vel fartis ſalſitijs: aut lucanicijs accipi ſolent. Plau. Atqȝ hilas e famulatas et ſumē. Hor. Perna magis an magis hilis flagitat in morſus refici. Qñqȝ ponit̃ ꝓ eo īteſtino qđ in anū reſoluit̃. Laber. Neue aliter hunc pedicabis qūo video adoleſcēti noſtro cedis. Ab hila veteres diminutiuum protulerūt hilla.

Hilū. paruū illud nigrū qđ in ſūmitate fabe adheret. vnde ꝛ ꝓ breui exiguoqȝ qñqȝ ſumit̃. Ci. lib. j. tuſ. Tū illud quod ſiſuphus verſat ſaxū ſudās nitēdo nec ꝓficit hilū. i. quicqȝ tantillū minimumqȝ. Ab hoc noīe fit nihilū ꝓ non aliquid: qua ſine hilū quidē ꝛ ꝑ apocopen nihil ꝛ ꝑ ſyncopen. nil. Lucr. Ex nihilo nihil ī nihilū nil poſſe reuerti. Var. li. vlti. de anal̃. Itaqȝ vt eū quem putamus eē non hili dicimus nihili. ſic in quo putamus eſſe ne quicq̄ȝ dicimus neq̄ȝ. Priſ. lib. vj. Nihil ꝛ nihilū a non ꝛ hilū eſt compoſitum quod ſine dubio eſt nomen. Hilum enim pro vllū vetuſtiſſimi proferebant.

Hilaris. ꝛ hilarus pe. cor. iucūdus letuſqȝ. Plau. in aſi. Credaȝ iſtuc ſi eſſe te hilarū videro. Hinc hilaritas. ꝛ hilaritudo. Cice. Dolobe. Sed tñ hilaritas illa noſtra ꝛ ſuauitas que te preter ceteros delectabat erupta mihi omnis eſt.

Hilaro. as. letitiam iucūditatemqȝ do. letifico. Ci. lib. ij. de fini. Qēm iucūdū motū quo ſenſus hilaret̃. ηδονην latine voluptatē vocāt. Palladius. Que māſiones hyemi parātur ita ſint cōſtitute vt poſſit eas hyberni ſolis totus propemodum curſus hilarare. Huius cōpoſitū eſt exhilaro. Col. li. vij. Sacietate verni pabuli pecudes exhilaritate laſciuiunt.

Hilareſco hilaris fio. Augu. li. v. cō. Et delectabat ſuauitate ſermonis quamq̄ȝ eruditionis minus tamē hilareſcentis atqȝ mulcentis q̄ȝ fauſti erat.

Hilari⁹ nomē viri ꝓpriū ab ιλαρὸς latīe hilari⁹. Sic hilariō.

Hilarodus. pe. pro. laſciui ꝛ delicati carminis cantor ab ιλαρος ωδη quod cantum ſignificat.

Hilaria tantū plr ꝛ gñis neu. ſicut ſaturnalia antiqui diez equinoctij verni colētes appellarunt vt inquit macro. quo exordiū letitie celebrebat̃. quo primū tꝑe ſol diē longiorē nocte protendit. Erat aūt ad octauū kalē. aprilis. De hilaribus meminit Flauius voſpicus in Aureliano.

Hinio. is. iui. itū. pe. ꝑ. ꝓprium ē vocis equoꝝ. vñ hinitus. tus.

Hinnuli. pe. cor. ſunt ceruoꝝ capreaꝝ caprioloꝝ damatū ꝛ ſimiliū filij. hinnuli. ēt vocant̃ muli ex equo ꝛ aſina geniti cum legitimis mulus ex eq̄ ꝛ aſino naſcat̃ vt inquit Var. hos. Col. li. vij. ēt hinos appellat. qđ eſt primitiuū. Nam huius diminutiuum facit hinulus. ꝛ adiectiuum poſſeſſiuum hinnuleus.

Hio. as. duaꝝ ſyllabaꝝ. proprie os apio. vnde hiatus ꝛ hiatio. Scribitur cū. h. q2 hiādo maior fit ſpūs. Nam ab oris ſono apit̃ os tractū vr̃. vñ ꝛ ꝓ ſpōte: vel aliqua in externa apiri ſiue ſcidi ponit̃ hiare: vt ligna hiant ariditate: tell⁹ eſtu. Sal. li. iiij. Atqȝ hiauit humus multa vaſta ꝛ ꝓfunda. Et hiare flores dicīr cū apiunt̃. Proper. lib. iiij. Nec flos vllus hiat pratis q̄n ille decēter īpoſitus frōti lāgueat ante mee. Per trāſlationē hiare ſigt̃ mirari. Vir. li. vj. Incertus clamor fruſtatur hiātis. Inde formāt̃ hiſco. is. īchoatiuū ſed hiaſco facere debuit: ꝛ hiato iteratiuū ꝛ ꝯpoſitū. Inhio de quo alibi. Eſt ꝛ hyo. cuȝ. y. grece υω pluo a quo quidam nymber deducunt.

Hin. gñis mēſure duos choros atticos ꝯtinētis inq̄t Hiero. duos. ſ. ſextarios italicos: vt hin mēſura ſit iudaici ſextarii: noſtriqȝ caſtrēſis cui⁹ ſexta pars facit tertiā ꝑtē ſextarij italici.

Hippos ꝑ duplex. pp. latine đr equus: a quo multa deducūtur.

Hippago. inis. gñs nauigij conuehendis equis aptuȝ. Quod a Iul. polluce hippagon dicitur Hypagogeus legitur pro inſtrumento quo lapides expoliuntur.

Hippagium. equorum vectio.

Hippaco. as. pe. ꝑ. ſignificat aīam celeriter duco: vt inquit Feſ. ab equi halitu qui eſt ſupra modum acutus.

Hippopodes. ppl̃i in oceano ſcythico qui teſte Solino hūanaȝ vſqȝ veſtigium formā tenēt ſed in equinos pedes deſinunt.

Hippobatos equorum paſtor.

Hipponomos. pe. cor. equorum paſtor: quia lex equorum. Ita hippophorbos equorum paſtor.

Hippoconij. māgones ab equis cōpotiendis colorem fuco: robur inani ſagina vt ait Quintil. mentientes.

Hippocētaurus eq̄ ſtimulator. Quidā volūt hippocētauros filios eē cētauroꝝ. Qđ ꝛ Diodo. ait Fabula ex eo nata ꝙ primi eq̄tare auſi ſūt: veluti hippos. i. equ⁹ ꝛ hō ꝯpulati eēnt. Claudius Ceſar ſcribit hyppocētauꝝ ī theſſalia natū eodē die interiſſe. Ply. refert ſe vidiſſe hippocētaurū ī melle allatū claudio principi ex egypto. De hoc etiam in dictione Centauri.

Hipparchus. magiſter equitum. Quo nomine dictus eſt quidam celebris aſtrologus qui vt Col. auctor eſt prodidiſſe fertur tꝑs fore quo cardines mundi loco mouerentur.

Hippacen vocant caſeum equinum.

Hippiades. ſtatue mulierum equeſtres appellabātur: cuiuſmodi fuiſſe videntur Amazonū: quas mortalium primas equū ſcandere auſas lyſye oratori creditur.

Hippocāpe equi marini effigie in piſcium caudas deſinentes a flexu caudaꝝ que piſcoſe ſunt. Ply. hippocampin⁹ cinis alopecias tollit ρον enim flexus dicitur.

Hippocrene. pe. ꝑ. fons in boetia iuxta quaȝ ē Aganippe. dum Cadmus eq̄ſtri exploratione inquirit q̄ nā loca īſediſſet cāȝ dedit poetis vt diuulgarent hippocrenem vngula volantis equi natum fuiſſe. Nam hippi equi. Crene fons đr. Et inde equus pegaſus a fonte qui grece πηγη dicitur vocatur.

Hippodamus. pe. cor. bellicoſus equorum domitor.

Hippodame. es. pe. cor. ꝛ hippodamia. e. pe. pro. nomen mulieris de q̄ Ouid. li. Heroi. Venit vt in phrygios hippodamia ſinus Virg. lib. iij. geo. Hippodameqȝ humeroq̄ȝ pelops inſignis eburno.

Hippodromus. pe. cor. via lata per quam etiam multi equi poſſunt vna currere. δρομον greci curſum dicunt.

Hippomanes pe. cor. gñis neu. ſm Priſ. componit̃ ab ιππος equ⁹ ꝛ μανια furia vel īſania. Et aduerſis diuerſe exponit̃ q̄dā. n. dicūt eē fructicē ſeu herbā quā ſi eq̄ comedūt īſaniūt ꝛ in furorē vertunt̃. Ser. ſcribit eē virus ex eq̄rū īguinibus defluēs quo tꝑe ferunt̃ ī amoris furorē qđ īhumana viſcera deſcēdēs furorē facit. Virg. li. iij. geo. Hic demū hippomanes vō qđ noīe dicūt paſtores lētū diſtillat ab inguine vir⁹. Sic. Col. li. vij. q̄ ſcribit. Maxime itaqȝ curādū ē vt tā femininis q̄ȝ admiſſarijs deſiderātibus coeūdi fiat ptās: qm̄ id ꝑcipue amētū ſi ꝓhibeas libidinis extimulat̃ furijs. Vñ ēt veneno īditū eſt nomē ιππομανες qđ equine cupidini ſimilē mortalib⁹ amorē accēdat. Ply. vō aſſerit eē carūculā ī frōtē pulli equini catyce magnitudine: colore nigro quā ſtatim edito partu mater ꝛ frōte dētibus ꝯuellit. Qđ ſi quis pri⁹ obſtulerit ip̄m pullū mater amplius nō amatura: nec ad verba eū admittit. Virg. Querit̃ ꝛ naſcētis eq̄ de fronte reuulſus ꝛ matri ꝑreptus amor. Hac carūcula mulieres medicamenta componentes vertere homines feruntur in furorem.

Hippomachia. pe. pro. pugna equeſtris.

Hippolytus. pen. cor. nomen viri απο του ιππων equis ꝛ λυω diſſoluo hic theſei ꝛ hippolyte amazonis filius Virbius dict⁹ fuit: q̄ dū celibē ducēs vitā ſeſe venatu exerceret et cōſtāti aīo ſpneret mulieres in phedra nouerca abſēte patre amatus ē. Cuius turpi deſiderio cū obtēpale noluiſſet redeunte patre adulterij ei crimē nouerca obiecit. Quamobrem Theſe⁹ ī furorē vſus in filij nece cogitauit: qđ metuēs hippolitus ꝯſēſu curru fugā arripuit. Sȝ dū phoce q̄ cū forte ī litt⁹ exierāt equoris equoꝝ ac rotaꝝ ſtrepitu ꝑterrite ſeſe ī mare ꝑcepitarūt. vñ exterriti eq̄ ꝑ ſcopulos ac ſaxa traxe tāto īpetu vt ꝯpagib⁹ diſſolutis īfelicē iuuenē loris īplicitū diſcerpſerint. hūc poſtea eſculapius reuocauit ab īferis ꝛ priſtine incolumitati reſtituit. hippolytus vō relicta terra attica italiaȝ

venit ne patris irã rurſus expiret ⁊ ſe Uirbiũ appellari iuſſit ꝙ bis vir fuiſſet: ac nõ lõge a roma oppidũ edificauit qđ a noĩe accepte cõiugis Ariciã appellauit. Sed hãc fabulã eẽ conſtat vt inquit Plato in li. qui Cratillus iſcribitur.

Hippopotamus. pe. cor. q̃ſi equus fluuialis ſeu aq̃ticus aĩal in nilo p̃cipue naſcẽs binis vngulis q̃les ſunt ſub bobus. dorſo equi ⁊ iuba ⁊ hinitu cauda obtorta: dentibus aprorũ aduncus. Suidas ἱππό λυτος ου τος εγραψενεις τας ορασεις του Δανιηλ ὑπομνημα καὶ εἰς τας παροιμιας σολομωντος. Amb. Equi fluuiales quos hippopotamos vocant eo ꝙ hi generentur in nilo flumine.

Hippotele. pulli aſinorum. vide in dictione Equuleus.

Hippotoxote. dicũ ſ̃t eq̃ſtres ſagittarij: vt eſt apud Ceſa. con. iij.

Hippo. gñis maſ. nomẽ duarũ vrbiũ. Unus aquis circundatus ⁊ madẽs paluſtri ſolo. Alter baſiliſcus. i. regius de quo Sir. Et vaga ⁊ antiquis dilectus regibus hippo. Ab equitio nomẽ vrbi datũ videt̃. Nã ⁊ ſtabuli deam. Apul. hipponẽ vocari tradit lib. iij. metamorphoſeos.

Hippona erat quam ſtabularij maxime colebant: cuiuſqꝫ effigies in ſtabulis locabatur. Apul. libro. ij. Reſpicio pile medio que ſtabuli trabes ſuſtinebat. In ipſo v̊o meditulio hippone dee ſimulachrũ reſidens edicule quod accurate corollis roſeis equidem recentibus fuerat ornatum.

Hiopion Argos. quod Achaicuꝫ dicebatur peloponeſſi vrbs: ⁊ ab equis deduci videtur.

Hippias phs grecus qui audiente pene tota grecia gloriatus ẽ nihil eſſe vlla in arte rerum omnium quod ipſe neſciret.

Hippopodion latini ſuſpendaneum ⁊ ſcabellum appellant.

Hir iris. ſm Chariſium ſed indeclinabile ſcđm Probum. ſignificat volam manus. i. palmã ab hereo. quoniam palmis aliquid capientes maxime illi rei inhereamus.

Hira inteſtinum quod ieiunum vocant.

Hircus. p. c. Caper caprarũ admiſſarius. Et nõ dr̃ hircus niſi poſtq̃ꝫ coiere fetereq̃ꝫ ceperit. hinc hircinus. a. um. pe. p. nomẽ poſſeſſiuum. Apul. hõ ſordidus ⁊ hircina libidine fetens hircoſus. a. um. quod hircinũ odorẽ olet. perſius. hic aliq̃s dicat hentes hircoſa cẽturionum. hirci cyniphi dicunt̃ a flumine africe eſt cyniphis ſiue cyniphos vocatur.

Hircquus. p. c. ⁊ q. eſt angulus oculi. Uirg. Nouimus ⁊ qui te trãſuerſa tuẽtibus hircq̃s. Interdũ ponitur ꝓ eo qui in obliquũ reſpicit: vt ſtrabus ab hircus oculorũ angulis propterea ꝙ libidinis appetitu ſepe aciem ad hircquos capri retorqueant. Interdum hircquus ponitur pro fetore qui ſub alis fit

Hirquitali. pe. cor. pueri ad libidinem accedẽtes a libidine hircorũ dicti. Nã auctore Cenſorino hoc fit in ſcđa annorũ hebdomade vel incipiente tertia vox craſſior fit ⁊ inequalis qđ antiq̃ latini dicũt hirquitallere: ⁊ inde ipſos putãt hirquitallos appellari ꝙ tũc corpus hircũ olere ĩcipiat. Hic fetor ẽt capꝫ ⁊ trobos dr̃ Catul. Ualle ſub alarum trux habitare caper. Mar. inde tragos celereſqꝫ pili mirãdaqꝫ matri barba fetorẽ alarũ hircũ vocamus: que oĩum ꝑtiũ nr̃i corporis male olẽt, ꝓpterea ꝙ ĩmobiles hñt. Uñ Hora. Cubabat hircus i alis. Hoc Ariſtoteles li. vij. de animalibus appellat τραγιζει ꝑ quã in latinum verteris Caprire dixit.

Hircipili. pe. cor. dicuntur homines qui pilos duros habent.

Hirrire. proprium eſt vocis canis rabioſe.

Hirſutus. pe. pro. ab horreo ⁊ ſeta dicit̃ q̃ſi horrens ſetis.

Hirtus. idẽ qđ hirſutus. Uirg. li. iij. geo. Hirtaſq̃ꝫ capellas.

Hirrudo. pe. ꝓ. Sãguiſuga. ab herendo carni dicta. Hora. Nõ miſſura cutem niſi plena cruoris hirudo. Ply. Hyrudinum quas ſanguiſugas vocãt ad extrahẽdũ ſanguinem vſus eſt

Hirũdo. auis notiſſima grece χελιδων dicitur. Dicta hirundo ꝙ vere ad nos tranſeat.

Hiſco. is. inchoatiuũ a hio as. Et eſt hiſcere ꝓprie oris humani cum videlicet pre ſomno aut tedio os aperiunt hoĩes quod ⁊ oſcito dr̃. Sed inter hiare ⁊ hiſcere hoc intereſſe puto ꝙ hiare ſit patẽtẽ eſſe: hiſcere pateſcere: hoc eſt patefieri. Ouid Hiſcere nãq̃ꝫ tibi terra negãda foret. Quñq̃ꝫ ẽt hiſcere eſt ſũmiſſe loqui: ſiue os apire ad loquẽdũ aperire. Plau. Ne hiſcere q̃dẽ audet. i. os apire. Uirg. li. iij. Uix pauca furẽti ſubijcio: ⁊ raris turbatus vocibus hiſco. i. loquor. Quñq̃ꝫ mirari ⁊ dubitare. Neuius. Hiſcit dubius eſt quid agat Uirg. lib. ij. ge. Nunc plauſus hiãtem per cuneos geminatus eniꝫ plebiſqꝫ patrũq̃ꝫ: Huius compoſita ſunt dehiſco ⁊ fathiſco.

Hiſciacus qui minimum oſcitat̃. Cato de re ruſ. Uinũ ad hiaſciacos ſic facito de imperio materiam ſemipede craſſam cõcidito minutim tum feruefacito cum congio vini veteris.

Hiſpalis. pe. cor. ciuitas hiſpanie que nunc Sibilia vocatur Ex hac ferunt Auicẽnaꝫ medicum originem traxiſſe.

Hiſpania. regio Europe que a mõtibus pyreneis incipiens ⁊ ꝑ colũnas herculis circuiens vſq̃ꝫ in borealẽ oceanũ ꝓtendit. Ita vt oĩa in eo circuitu ad hiſpaniã ſpectẽt. Decem milibus ſtadijs vt Appianus ſcribit eius latitudo commenſuratur. Lõgitudo ꝓrſus eadeꝫ eſſe videt̃. Terra frumenti vini olei auri gẽmarũ metallorũq̃ꝫ ferax. Ex qua ẽt bellicoſiſſimi viri ac velociſſimi equi ꝓcreant̃. Refert Uar. ĩ hiſpanijs equas ex vẽto cõcipere: ꝙ curſu tã veloces exiſtãt: vt merito ex vẽtis cõcepti equi ferant̃. Sũt q̃ hiſpaniã diuidãt in vlterioreꝫ ſ. ⁊ citeriorẽ. Citerior eadem Taraconenſis ad pyrenea vſq̃ꝫ iuga ꝓtendit̃. Ulterior in duas ꝑ lõgitudinẽ ꝓuincias diuidit̃: hoc ẽ bethicã ⁊ luſitaniã. Alij dicũt hiſpaniaꝫ ſex habere ꝓuincias Taraconẽſem Cartaginẽſeꝫ. Luſitaniã Calathiã Bethicã. ⁊ Tingitanã. In ea quattuor magna flumina ſunt Bethys Mincus. Iberus ⁊ Tagus qui auruꝫ trahit. Hec regio primo Iberia ab Ibero fluuio. Poſtea ab heſpero atlantis fratre heſperia. Ultimo ab hiſpali que hodie Sibilia dr̃ hiſpania dicta ẽ. Ab hiſpania hiſpanus ⁊ hiſpanẽſis ſiũt ſic a Sicilia ſiculus ⁊ ſiciliẽſis. A Roma romanus ⁊ romanẽſis. a ſardis ſardus ⁊ ſardẽſis. a Corintho corĩthius ⁊ corinthienſis. Sed hiſpanus dicitur qui in hiſpania natus eſt hiſpanienſis qui alibi ortus. in hiſpania verſatur. hoc eſt qui licet in hiſpania ſit nõ tamen ex hiſpania eſt. vnde hiſpanienſes vocamus negociatores q̃ in hiſpania negociantur. Liui. Exercitus hiſpanienſes appellat romanos qui erant in hiſpania cum pretoribus. Ply. li. xiiij. Ceſar hiſpanienſi triumphochium ⁊ falernum dedit: cum in hiſpania bellum aduerſus romanos non hiſpanos geſſerit.

Hiſpidus. pe. cor. fetoſus horridus: Uirg. Cui lateruꝫ tenus hiſpida nantis frons hominem prefert.

Hiſter etruſco vocabulo ludio vocabatur. vñ hiſtriones artifices ludiones qui perſonatus in ſcena comedias tragediaſq̃ꝫ voce ⁊ corpis geſtu agunt euſtachius in Dionyſio libyco ἀρχεται δὲ ἐκ κελτων ρεει δὲ δια πασης ευρωπης και ο αυτος πεντα στομος του πον ιςορει et Stephanus bizantius multa.

Hiſtriones ab hiſtria regione ex primum veniſſe: indeq̃ꝫ nomen ſortitos eſſe aſſerit Feſtus. Cui refragant̃ Liuius Ualeriuſqꝫ ſcribentes nomen hiſtrionibus fuiſſe inditum quia hiſter tuſco verbo Ludio vocabatur.

Hiſtricus. a. um. pe. cor. qđ ex hiſtria eſt: ſicut ⁊ hiſtrio. Plau. in pe. Pro impio hiſtrico. idem. Impator hiſtricus hiſtrio. Hinc formauit diminutiuum. Hiero. contra ruſi. Si hiſtricule ⁊ liuide mentis hoĩem a me ſubmoueo: ⁊ ad vnum ſtipitem cũcta iacula dirigo q̃d vulnera ſua ꝑtitur in multos?

Hiſtrionicus. a. um. quod eſt hiſtrionis: ſeu qđ ad hiſtrioneꝫ ꝑtinet: vt ars hiſtrionica.

Hiſtrix. icis. pe. cor. aĩal ex herinaceorũ genere ſicut docet Ply. lib. ix. Calphur. Uenit ⁊ hirſuta ſpinoſior hiſtrice barba: habet tergus ſpinis hiſpidum quas tenſa cute plerũq̃ꝫ laxatas voluntaria iaculatione iacit.

Hiſtoria. latine narratio. ab ιςορειν q..od ſpectare vel cognoſcere ſignificat. vide in dictione annales.

H ante O

Hoc quandoq̃ꝫ pro hic ponitur. Ci. in ver. Et ſi hoc neſcio quid eſt nugatorem ſciebam ideſt hunc. Ter. in phor. Hoc nihil ẽ phedria ilicet. i. hic. Quandoq̃ꝫ pro huc. Uirg. li. iiij. Hoc tũc omnipotens celo demittit ab alto.